

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΓΓΕΛΟΥ

Αὐτὴ ἢ Ἐνοῖξη

Ὅλες οἱ ἐποχές εἶναι σακατεμένες — τὸ περασμένο Καλοκαίρι εἶχε ἐγκαύματα τρίτου βαθμοῦ. Αὐτὴ ἢ Ἐνοῖξη προχωρεῖ σάν μιὰ ἐποχικὴ ἐπιδημία. Τὰ χρόνια μου ἔγιναν χρόνιας παθήσεις. Μὲ ρήμαξαν οἱ παλιές ἀνοιχτές πληγές ποῦ δὲ λένε νὰ κλείσουν. Ἡ ἀρρώστεια σὲ βρίσκει ἀφύλαχτο γιατί κυκλοφορεῖ μὲ τὴ μορφὴ τῆς ὑγείας. Ἐτσι κυκλοφορῶ καὶ γὼ ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους, φορῶντας τὸ γέλιο ποῦ ὀρίστηκε γιὰ φέτος.

Ἐκεῖ κερδίζει κανεὶς τὴ ζωὴ του ποῦ τὴν εἶχε χάσει στὸ τυχερὸ ἐρωτικὸ παίγνιδι τῶν γονιῶν του, «λάξ, ἐπαλάξ», ἐκεῖ κερδίζει τὸ ψομί του, «χιασμός τῶν χειρῶν πρὸ τοῦ στήθους». Κινηγώντας τὴν ἰδέα, τὰ κορίτσια καὶ τὰ ἰδεώδη. Τὸν καιρὸ ποῦ λογάριζα δικό μου πάντοτε ἄλλοι τὸν δυναστεύουν — νόμισμα ποῦ βρέθηκε σὲ δρόμο κρυφὸ καὶ σκύβοντας κανεὶς τὸ τσεπῶνει χωρὶς τύψεις.

Οἱ φίλοι μου ἔχουν ἐπικηρυχθῆ γιὰ μιὰ ἠθικὴ ἀμοιβή. Ἐρωτες λησμονημένοι — ἀπότιστες γλάστρες στὴ σειρά, μαραμμένες. Προσπαθῶ τουλάχιστο νὰ κερδίσω τὰ παιδικὰ μου χρόνια ποῦ κατὰ κάποιον τρόπο μοῦ ἀνήκουν. Ἐκεῖ βρίσκονται πολλὰ ραδιοπρογράμματα, ἕνα μικρὸ τρανζίστορ καὶ μουσικὴ μὲ πολλὰ παράσιτα στὸ σκηνακὸ μιᾶς Μεγαλοδομάδας. Ἀνθρώποι δὲν ὑπάρχουν πουθενά μόνο μιὰ πρασινάδα κλιμακομένη ὡς πέρα ποῦ ἀρχίζει ἡ θάλασσα. Ὡς ἐκεῖ ἔφταναν τὰ βήματα γιὰ τὴ φυγὴ. Δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω πάνω στὴ θάλασσα, ἀκόμα καὶ τὶς προθέσεις μου τὶς ἔσβησε μιὰ μεγάλη φουρτούνα. Στὸ γυρισμὸ περνῶ ἀπ' τὸ ἴδιο μέρος. Σπασμένα ἀγγεῖα ἐδῶ κι ἐκεῖ, ἀκρωτηριασμένοι ἔφηβοι καὶ μοιλιβένια κότσια ἀπὸ τάφους παιδικούς. Ἀρματα μὲ ἀποκεφαλισμένα ἄλογα, ἕνας ἠνίοχος σακατεμένος ἀπὸ τὸ ἄροτρο τοῦ Ἡσιόδου. Συλλογίζομαι ἄλλη μιὰ φορὰ πόσο ὀδυνηρὸ εἶναι νὰ ζῆ κανεὶς ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ ἐρείπια. Νὰ πῶ γιὰ τοὺς ἄλλους γιὰ τὸ φίλο μου ποῦ ταξιδεύει καὶ δὲ ματαγυρίζει. Τὴ νύχτα ἐκείνη μιλοῦσε ὄλο γιὰ ταξίδια μακρινὰ κι ἔτρεχε γυμνὸς ἀνάδοντας φωτιὲς στὴν ἡσυχὴ θάλασσα. Νὰ γράψω γιὰ τοὺς δεσμοὺς τοῦ αἵματος, γιὰ τοὺς δεσμοὺς τῶν εὐτυχῶν συμπτώσεων. Νὰ πῶ μιὰ καὶ καλὴ γιὰ τούτῃ τὴν κατάντια. Τὰ λόγια μου γυρίζουν σπασμένα ὕστερα ἀπὸ μακρινὴ ἀντήχηση σὲ βράχια κρυφὰ — ὁ φόβος.

Ἐδῶ ὄλοι ἔρχονται νὰ ζήσουν ἐγὼ κάνω μιὰ προπόνηση ζωῆς. Περνῶ τὶς νύχτες συντροφιά μὲ τὰ φαντάσματα. Μὲ ἀπειλοῦν ἀντίθετα ἀπ' ὅτι θὰ περιμένε κανεὶς μόλις ξημερώσει. Τότε εἶναι ποῦ παίρνουν μιὰ συγκεκριμένη μορφὴ καὶ μὲ κυνηγοῦν. Ἀκόμη καὶ φίλοι μοῦ διηγοῦνται πολλὲς τέτοιες ἐπιθέσεις. Πολλὰ θὰ τραβήξω ἀκόμα ἀπὸ τοῦτα τὰ κακὰ πνεύματα κι ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει πόσες θυσίες θὰ χρειαστοῦν νὰ τὰ ἐξευμενίσω. Φυσικὰ δὲν γίνεται λόγος νὰ τὰ συντρίψω κιόλας, αὐτὸ πιά ξεπερνᾶ τὶς δικές μου δυνάμεις. Ἐχασα τὸν ὕπνο μου καὶ τὰ ὄνειρα μαζί γιὰ τὸ μέλλον ποῦ ὄλο καὶ ἀπομακρύνεται.

Νὰ μὴ βαθιά σὲ σπλάχνα ἐκκλησιαστικοῦ ὄργανου ὅπου δὲν φτάνει ἄλλος ἤχος. Συντροφιά μὲ τὴν Passacalia νὰ ζήσω τουλάχιστο τὶς εἴκοσι παραλλαγές της.